

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Engell):

Det er nu tredje gang i løbet af kun godt 10 år, at helligdagsloven er til debat her i Folketinget, og det er vel egentlig utroligt, når loven kun indeholder fem paragraffer. På den anden side er det vel et ganske godt udtryk for de holdningsmæssige aspekter, der i særlig grad er knyttet til netop denne lov.

Det forslag, der nu er fremsat af Socialistisk Folkeparti, svarer til det ændringsforslag, som SF fremsatte i maj 1983 i forbindelse med behandlingen af et forslag om helt at ophæve helligdagsloven. Resultatet blev dengang, at forslaget blev forkastet, ligesom i øvrigt forslaget om helt at ophæve loven. I stedet vedtog man et ændringsforslag, der var fremsat af den daværende justitsminister, hvorefter forbudet mod at afholde offentlige forlystelser blev begrænset til fem af folkekirkens helligdage, nemlig langfredag, påskedag, pinsedag, juleaftensdag og juledag. Omfanget og karakteren af aktiviteter på folkekirkens øvrige helligdage er herefter alene begrænset af helligdagslovens § 1, hvorefter der ikke må foretages noget, hvorved gudstjenesten forstyrres.

SF foreslår nu, at forbudet på de fem nævnte helligdage bliver ophævet, og på regeringens vegne kan jeg sige, at det forslag kan vi ikke støtte.

Forslagsstillerne har som begrundelse for forslaget bl.a. anført, at ændringen skal ses som et forsøg på at tilpasse helligdagsloven til det kulturmønster, der findes i Danmark i dag, samtidig med at man fortsat respekterer de kirkelige handlinger. For mig at se er forslaget netop ikke udtryk for respekt, tværtimod. En vedtagelse af forslaget er jo netop en demonstration af manglende respekt over for kirkens liv, manglende respekt over for en af de grundlæggende institutioner i vort samfund, der har tilslutning fra langt den overvejende del af den danske befolkning.

Jeg er ikke i tvivl om, at netop de fem nævnte helligdage mere end andre opfattes som en påmindelse om, at Danmark er et samfund baseret på kristne værdier og kristent fællesskab, uanset i hvilket omfang man rent faktisk deltager i de kirkelige handlinger. Helligdagsloven i

dens nuværende form understreger, at nogle helligdage har en ganske særlig betydning for os som borgere i et kristent land, og med den i hånden kan vi give grundlovens ord om, at folkekirken understøttes af staten, et indhold ud over det rent økonomiske aspekt.

Som begrundelse for lovforslaget er det blevet anført, at der også er behov for offentlige forlystelser på de fem helligdage, der nævnes, og det fremstilles som et virkeligt problem for befolkningen, at man f.eks. ikke kan gå i biografen juledag. Jeg tror ikke, at det argument holder. Siden den seneste ændring af helligdagsloven har Justitsministeriet ikke modtaget en eneste henvendelse fra private om de begrænsninger, der er i det kulturelle udbud på helligdagene, og ifølge avisernes omtale var det da heller ikke den forventede succes for de biografer, som i strid med loven havde forestillinger juledag 1990, til trods for en vældig opreklamering. I det hele taget har helligdagsloven kun givet anledning til ganske få henvendelser til Justitsministeriet, og de er navnlig kommet fra netop biografere. Det er i hvert fald noget helt nyt, at SF med sit forslag her i Tinget søger at tilgodese erhvervslivets profitinteresser, som man selv plejer at kalde det i andre sammenhænge.

Jeg tvivler stærkt på, at der er et reelt ønske i befolkningen om en ophævelse af forbudet mod forlystelser de fem dage. Der er stadig væk en stærk tradition for, at netop disse særlige helligdage tilbringes sammen med familie og venner. Det er dage, hvor det er muligt at være sammen, fordi det er fælles fridage, og det er dage, hvor gøremålene er bestemt af den enkelte families traditioner. Ophæver man helligdagslovens forbud mod offentlige forlystelser på de fem helligdage, vil det meget vel kunne fremskynde en udvikling, som efter min opfattelse vil være til skade for traditioner, som ingen vel kan være uenige i er gode, ikke mindst i en tid, hvor det kan være vanskeligt at samle familiernes medlemmer på andre tidspunkter.

Endelig skal vi heller ikke glemme proportionerne i den nuværende lov. Der er tale om 5 dage ud af årets 365, og selv den ivrigste biografgænger eller forlystelsesglade person i øvrigt må kunne leve med denne minimale begrænsning i sine udfoldelsesmuligheder.

Til sidst vil jeg godt fremhæve, at dispensationsmuligheden i den eksisterende lov sikrer,